

Giới thiệu Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo

Năm năm trước, cô buộc phải gả vào danh gia bậc nhất Bắc Thành - Hoắc gia.

Bữa tiệc đính hôn, lại bị bạn thân xông lên sân khấu xé lễ phục của cô, làm lộ dấu hôn loang lổ khắp người.

Năm năm sau, người đàn ông hại cô thân bại danh liệt, lại phí hết tâm tư khi để cô, mưu toán phong bế cô.

Nhưng là... bắt đầu từ lúc nào, đã thay đổi tất cả mọi thứ?

Cô bị cảm, ngoài miệng anh mắng cô 'đáng đời', nhưng đôi tay lại không nghe lời tự đi nấu canh gừng cho cô!

Cô bị thương, ngoài miệng anh nói cô bị 'báo ứng', nhưng lại ngấm ngấm tự tay xử lý tất cả vết thương cho cô!

Rõ ràng là muốn cô chủ động cầu xin anh tha thứ, nhưng cuối cùng lại biến thành chủ động tỏ tình với cô!

Gặp quý! Người phụ nữ này, cuối cùng đã cho anh uống thuốc mê gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nghiệt duyên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Uhm~ đau!”

Chung quanh tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, ai cũng không thấy ai. Trên sofa chật hẹp, Cảnh Phạm bị người đàn ông đè cô hung hãn căn môi, đau đớn kéo lý trí cô bị tan rã trở lại.

“Lần đầu tiên hôn môi?” Giọng nói người đàn ông khàn khàn, vô cùng quyến rũ, có mấy phần hài hước.

Cảnh Phạm chấn động.

Thanh âm này vừa bay vào màng nhĩ cô, lòng cô liền rối loạn đến tê dại.

Mặc dù không thấy rõ mặt đối phương, cô vẫn nhận ra giọng đối phương. Người đàn ông này không phải Hoắc Cảnh Thành còn là ai?

Thiên tử nổi bật từng ở trong lòng cô rất lâu, Nhị thiếu gia Hoắc gia.

Nhưng cũng là em trai của đối tượng ngày mai cô đính hôn, em chồng tương lai của cô!

Còn chưa kịp hiểu rõ sao biến thành tình hình này, váy đã bị người đàn ông trên người thô bạo xé rách. Cô bị nâng mông, ôm lên, áp vào tường.

Cô quý tha mà bất cảm thấy mình chẳng những không thể phản kháng, mà tác dụng thuốc buộc cô phải ngênh hợp.

Cảnh Phạm không chịu nổi tác dụng của thuốc và rượu, cô lấy hơi, kết luận đối phương là Hoắc Cảnh Thành liền vươn tay, khiêu khích kéo cả vạt người đàn ông: “Anh nhất định phải ngủ với tôi?”

Nếu biết thân phận của cô, sợ anh hối hận không kịp.

Bàn tay người đàn ông mang theo lửa nóng môn trồn thân thể cô, cảm nhận được cô khó tự kiềm chế mà run rẩy và ướt át, anh cười khê: “Tôi nghĩ là cô rất muốn ngủ với tôi.”

Đáng chết!

Cảnh Phạm khê nguyên rửa một tiếng, có lẽ bị rượu cồn kích thích, mê luyến đối với người đàn ông này được cô dẫn xuống đáy lòng nhiều năm trong nháy mắt không cách nào khắc chế.

Lá gan cũng tăng lên gấp bội.

Hai chân cô quấn lấy eo kiên cố của người đàn ông, từ trên nhìn xuống anh: “Anh nói không sai, tôi quả thật muốn ngủ với anh.”

Rất muốn.

“Vậy cũng không cần lãng phí thời gian nhau nữa!” Ngay sau lời này là nụ hôn nóng bỏng điên cuồng như mưa của người đàn ông.

Cánh Phạm hồn nhiên không chú ý tới, giờ phút này đang có người đứng ngoài cửa, nghe được tất cả.

...

Hôm sau.

Lúc Cánh Phạm tỉnh lại, hai chân đau nhức.

Cô xê dịch hạ thân, thân thể suy yếu chút nữa từ trên sofa không quá rộng lăn xuống.

May mà bên hông bị một cánh tay người đàn ông vòng qua, cô mới may mắn tránh khỏi tai họa.

Cánh tay người đàn ông!

Chờ chút!

Tối qua... Hình như cô mơ mơ màng màng, đã làm chuyện gì không phải!

Cánh Phạm kinh hãi, cho dù đã chuẩn bị tâm tư, nhưng quay mặt sang nhìn khuôn mặt ngủ say của Hoắc Cảnh Thành, vẫn run lên.

Trên mặt phức tạp rắc rối, biến đổi rồi lại biến.

Cô lại... buổi tối trước đính hôn, ngủ với em chồng tương lai?! Hơn nữa, lại còn ở trong phòng bao KTV*!

(*) Phòng karaoke.

Gặp quý! Vậy trông đợi khát bao nhiêu?

Tối qua lúc ngang ngược tuyên bố muốn anh, vào lúc này toàn thấy tổ tông.

Cô đang khiếp sợ, điện thoại của cô bị rơi dưới đất vang lên.

Thanh âm này thật sự có thể so với bom, co giật mình, đột nhiên phục hồi tinh thần, giống như chạm điện, dùng tốc độ nhanh nhất lăn xuống đất đưa tay lấy điện thoại, tắt âm thanh.

Nguy hiểm thật!

Cũng may không đánh thức người đàn ông bên cạnh.

Tình cảnh này quá loạn, trước khi cô chuẩn bị tốt tâm tình, cô không nắm chắc có thể bình tĩnh đối mặt với anh.

Cô muốn chạy trốn.

Vừa động, đau đốn dưới chân làm cô cau mày.

Người đàn ông này cũng không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc. Tối qua cô bị anh chơi đùa quá sức.

Cúi đầu thấy vết hôn xanh xanh tím tím rải rác khắp người mình, không tự chủ được mà hồi tưởng các hình ảnh tối qua, toàn thân giống như lửa đốt.

Cánh Phạm lấy quần áo dưới đất mặc vào, khó có thể tưởng tượng, nếu anh biết người tối qua nằm cạnh anh là cô, anh sẽ phản ứng thế nào?

Cô vội đầu đi ra ngoài.

Buổi sáng, KTV rất yên tĩnh, cũng không có người lui tới. Điện thoại trong tay cô lại điên cuồng rung.

Cánh Phạm nhận, đặt sát bên tai, bên kia là thanh âm của mẹ kế Tô Vân: “Cánh Phạm, con đâu rồi? Hôm nay là ngày gì, con biết không? Lễ đính hôn của con, con còn tới trễ? Mau tới!”

Cánh Phạm mở miệng muốn nói gì, nhưng đối phương không cho cô có cơ hội đó, “tút”, trực tiếp cúp.

Cô nhìn điện thoại hừ hai tiếng.

Cô dĩ nhiên biết hôm nay là ngày gì, đính hôn của cô và Đại thiếu gia Hoắc gia, Hoắc Quân Thâm. Chẳng qua là, tối qua lúc cô ngủ với Hoắc Cảnh

Thành, sao cô có thể nhất thời quên chuyện này chứ?

Nhức đầu.

Nhưng cô còn phải nhắm mắt đi thu dọn tàn cuộc. Tự làm bậy ah!

...

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nghiệt duyên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoặc Cảnh Thành rốt cuộc vẫn bị một cú điện thoại đánh thức.

Tiếp điện thoại, liền nghe được Cố Nguyên ở bên kia kêu gào: “Anh họ hai, anh ở đâu? Bọn em tìm anh cả đêm, anh trốn ngoài hành tinh sao?”

Đầu nhức sắp nứt ra, nghe tiếng kêu gào này càng không tốt, đầu giống như muốn nổ tung.

Hoặc Cảnh Thành xoa mi tâm ngồi dậy, lúc này mới chú ý mình cả người chập vật.

Áo sơ mi luôn thẳng tắp cởi ra bốn nút, trước ngực rộng mở. Quần dài màu đậm càng tệ hại, khóa kéo còn chưa kéo lên, trên quần loang lổ nhiều màu, không biết là của anh hay là người phụ nữ kia lưu lại.

Anh nghiêm túc hồi tưởng chuyện tối qua, nhưng hoàn toàn đứt đoạn, trong đầu chỉ có hình ảnh vụn vặt.

Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai? Từ đâu chui ra?

Anh rốt cuộc không có chút ký ức nào.

“Anh họ hai, hôm nay là lễ đính hôn của anh họ cả, ai tới trễ cũng được, nhưng anh là em trai không thể tới trễ! Nhưng mà nghe mẹ em nói, bên kia cô dâu đến bây giờ cũng chưa tới.” Không nghe được câu trả lời, Cố Nguyên tiếp tục nói.

Hoặc Cảnh Thành không nhanh không chậm đốt thuốc cho mình, trầm giọng hỏi: “Trong ly rượu tối qua, các cậu đã tẩy máy tay chân?”

Trong lời nói lộ ra nguy hiểm.

Cố Nguyên biết không tránh thoát, đành phải thành thật khai báo: “Những người đó vốn vua đùa một chút, không nghĩ tới anh bị trúng. Anh, thật sự không phải cố ý, tăng thêm chút tình cảm mà.”

Hoặc Cảnh Thành cau mày, giọng trầm hơn: “Không có lần sau!”

Anh nóng nảy cúp điện thoại. Ánh mắt lướt qua sofa. Trên sofa có vết máu biểu thị cho trình tiết của người con gái.

Ánh mắt anh sâu hơn.

Tối qua là lần đầu tiên của người phụ nữ kia. Nhưng e là lần đầu tiên này đối với cô ấy mà nói không tính là tốt. Từ hình ảnh vụn vặt, anh có thể kết luận, anh chưa từng ôn nhu với cô.

Hoặc Cảnh Thành cũng không ở lâu, trước khi rời đi, bị cái kẹp rút dưới thảm thu hút sự chú ý.

Đây là của cô?

Quý thần xui khiến, anh khom người nhặt lên.

Người phụ nữ kia, tuy không biết là ai, nhưng tối qua anh rất thỏa mãn.

Hơn nữa, mùi vị của cô, rất ngọt.

...

Cảnh Phạm về thay quần áo khác, lúc rửa mặt chải đầu mới phát hiện hai cái kẹp trên đầu mình không biết một cái khi nào.

Đây là lúc mẹ sinh cô để lại cho cô, ý nghĩa đặc biệt, nhưng trước mắt, không thể nào trở lại KTV tìm.

Cô dùng mái tóc dài che dấu hôn trên cổ mình mới chạy tới hội trường.

Hai nhà Cảnh Hoắc đều là tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Thành, cộng thêm lại là hôn nhân thương nghiệp, quy mô tiệc đính hôn này, có thể tưởng tượng được.

Hội trường bố trí rất lãng mạn.

Tân khách và thân nhân hai bên đều đã đến, đang bị tân khách vây quanh chúc mừng, tình cảnh tương đối náo nhiệt.

Sắc mặt bốn vị trưởng bối đều dào dạt vui mừng.

Những hình ảnh kia, lọt vào trong mắt Cảnh Phạm, trong lòng mơ hồ nổi lên bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nguyệt duyên (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cảnh Phạm đi về phía các trưởng bối.

Cô nghĩ, trước kia lễ đính hôn này trở nên náo nhiệt, cô phải kết thúc tất cả thật tốt.

Cô phải cho mình và cho Đại thiếu gia Hoắc gia một câu trả lời.

Nhưng còn chưa đi đến trước mặt trưởng bối hai bên, đã bị người dẫn chương trình trên đài gọi lại: “Hôm nay cô dâu khoan thai đến chậm, nhưng cuối cùng đã đến! Cảnh tiểu thư, mời cô lên đài, Hoắc Quân Thâm tiên sinh đã chờ cô rất lâu!”

Hoắc Quân Thâm đi tới Cảnh Phạm, nắm bàn tay lạnh như băng của cô: “Anh chờ em rất lâu rồi.”

Lòng Cảnh Phạm trầm xuống.

Cô bị kéo lên đài, người dẫn chương trình đang nói gì, cô một chữ cũng không nghe lọt, trong đầu đều là chuyện của mình.

“Phạm Phạm, em nguyện ý đính hôn với anh, giao nửa đời sau cho anh không?” Không biết qua bao lâu, Hoắc Quân Thâm quỳ một chân trước mặt cô, tay cầm chiếc nhẫn kim cương, thành khẩn nhìn cô.

Cảnh Phạm sững sờ, cổ họng kéo căng. Cô cúi đầu nhìn anh ta, hai chữ “nguyện ý” làm thế nào cũng không nói ra miệng.

Cô yên lặng, yên lặng quá lâu, tân khách hai bên đều không nén được tức giận.

“Các vị, thật xin lỗi.” Hít sâu một hơi, Cảnh Phạm rút cuộc mở miệng, nhìn Hoắc Quân Thâm: “Thật xin lỗi, anh Hoắc, em không thể đính hôn với anh.”

Những lời này, vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sui gia, Cảnh Phạm của anh chị đang làm gì đó!”

Mẹ Hoắc - Văn Bái sắc mặt khó coi.

Hoắc gia có mặt mũi trong giới chính trị, con gái Cảnh gia gả tới Hoắc gia, vốn đã cao cang cao hơn. Lúc này lại từ hôn ngay trước mặt mọi người, làm mất mặt Hoắc gia.

Huống chi, Hoắc Quân Thâm nhà bọn họ là đối tượng bao nhiêu phụ nữ mơ tưởng có được? Hay cho một Cảnh Phạm, cuối cùng không biết quý trọng!

“Cảnh Phạm, con nói bậy gì đó?” Tô Văn Đình cũng vội đứng lên. Đắc tội Hoắc gia không phải chuyện đùa.

Ba Cảnh Cảnh Thừa Hoài ngồi một bên sắc mặt lạnh như băng: “Hôm nay con không cho một lý do, con không cần trở về Cảnh gia chúng ta nữa!”

“Cô còn có thể nói gì? Cô không thể nói, trước một đêm cô và Hoắc Đại thiếu gia đính hôn, lại ngủ cùng người đàn ông khác.” Vào thời khắc này, một giọng nói Cảnh Phạm quá quen thuộc đột nhiên vang lên.

Một câu này giống như sấm sét đánh tới, cô ngăn người tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi trọn mắt nhìn bạn bỗng nhiên xuất hiện ở cửa – Vân Mẫn Mẫn.

Chuyện tối qua, sao cô ta biết?

“Vị tiểu thư này, xin đừng phí báng vị hôn thê của tôi!” Hoắc Quân Thâm vẫn che chở Cảnh Phạm

Trước mắt mọi người, Vân Mẫn Mẫn đi thẳng lên đài.

Cảnh Phạm không biết cô ta muốn làm gì, không tránh kịp. Một chớp mắt sau, nghe ‘xoẹt’ một tiếng, áo sơ mi phong phanh trên người Cảnh Phạm bị Vân Mẫn Mẫn thô bạo xé rách, sắc mặt cay nghiệt, nói: “Hoắc Đại thiếu gia, anh thật sự cảm thấy cô ta còn xứng làm vị hôn thê của anh sao?”

Cảnh Phạm chật vật đến ngay cả áo ngực cũng bị lộ ra ngoài.

Dưới đài xôn xao.

Sắc mặt cô trắng bệch, phục hồi tinh thần, muốn cầm quần áo che lại, nhưng đã không kịp.

Trên da thịt trắng như tuyết của cô gái, tất cả đều là dấu hôn anh xanh xanh tím tím. Hơn nữa, những dấu hôn từ xương quai xanh kéo dài đến ngực...

Tất cả những dấu này đều nói lên tối qua cô có bao nhiêu điên cuồng với người đàn ông khác.

Hoắc Quân Thâm vừa rồi còn che chở Cảnh Phạm, giờ phút này sắc mặt biến hoa mấy phen, mặt huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nghiệt duyên (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dưới đài, thanh âm không biết xấu hổ, thanh âm khinh bỉ, truyền thông hưng phấn thét chói tai, thay nhau vang lên, tựa như kim chui vào tai cô.

Cô quả nhiên bị gài bẫy, tối qua ly rượu Vân Mẫn Mẫn cho mình quả thật có vấn đề.

Vào thời khắc này, cửa hội trường bỗng nhiên mở ra.

Cảnh Phạm đã chật vật tới cực điểm, đầu lại mê man.

Cô theo bản năng giương mắt nhìn, người đến khiến cô ngẩn ra. Tay xuôi bên người không khỏi siết chặt.

Hoắc Cảnh Thành khoan thai tới chậm đứng ở cửa.

Hiển nhiên anh không biết trên đài đang có chuyện gì, mi tâm nghi ngờ nhíu lại. Đây không phải là lễ đính hôn sao? Sao sắc mặt mọi người đều như tang lễ?

“Hoang đường! Vô sỉ!” Mẹ Hoắc - Văn Bái giận đến cả người phát run, đột nhiên xông lên, cho Cảnh Phạm một bạt tai: “Không nghĩ tới Cảnh Phạm cô là đồ không biết xấu hổ như vậy!”

Văn Bái ra tay nặng, Cảnh Phạm bị đánh, thân thể lao đảo, thiếu chút nữa ngã nhào dưới đất.

Cô thật vất vả đứng vững, bên tai ong ong, trong miệng đã có mùi máu tanh.

Những lời mắng cô vừa rồi, cô không cảm thấy có gì, nhưng vào giờ phút này, Hoắc Cảnh Thành đứng trước mặt mình, những lời đó bắt đầu trở nên vô cùng chói tai, kim châm muối xát.

“Mọi người đều rằng cô ta là một cô gái tốt, nhưng thật ra cuộc sống riêng của cô ta cực kỳ hỗn loạn. Tôi không đành lòng Hoắc thiếu gia anh bị cô ta lừa dối, cho nên mới tới vạch trần cô ta. Hoắc thiếu gia, những vết hôn trên người Cảnh Phạm, không phải là anh lưu lại phải không?”

Thanh âm Vân Mẫn Mẫn vang lên lần nữa, nói với Hoắc Quân Thâm, dĩ nhiên là thêm dầu vào lửa.

Ánh mắt Cảnh Phạm thẳng tắp nhìn về phía Hoắc Cảnh Thành.

Lúc này anh đã rõ đang xảy ra chuyện gì.

Cảnh Phạm nhìn ra từ mặt anh ưu tư như mọi người – khinh bỉ, vô liêm sỉ.

Anh cũng cảm thấy cô là dâm phụ sao?

Người đàn ông này, hiển nhiên quên, tối qua anh ở trong thân thể mình, rong ruổi niềm vui trần trề bao nhiêu.

Đáy lòng Cảnh Phạm khỏ sở, khoe miệng không ngừng chảy máu, Cảnh Uyên đau lòng ôm lấy cô, quần áo phức quanh người cô: “Phạm Phạm, anh dẫn em đi. Bất kể tối qua đã xảy ra chuyện gì, chúng ta rời khỏi đây trước!”

Cảnh Uyên ôm cô, cô rốt cuộc có chút sức lực, chịu đựng ánh mắt lạnh lùng và khinh bỉ của Hoắc Cảnh Thành, nặng nề đi xuống.

Lúc đến gần Vân Mẫn Mẫn, ánh mắt lạnh lùng quét qua, tay đưa ra, một bạt tai dứt khoát.

Vân Mẫn Mẫn bị tát lão đảo, ngã xuống đất.

Cô ta che mặt sưng đỏ, cảm hận trọn mắt nhìn Cảnh Phạm, đối diện ánh mắt lạnh như băng của cô, nhất thời giận không dám nói.

Cảnh Phạm lần nữa cất bước đi ra cửa.

Hoắc Cảnh Thành đi vào trong.

Càng đi càng gần, cô càng cảm nhận được hơi thở rét lạnh tàn ác trên người người đàn ông.

Hai người, lúc sát vai mà qua...

Cảnh Phạm đột nhiên đưa tay, kéo ống tay áo anh.

Tất cả mọi người đều sững sốt. Đầu Cảnh Phạm này bị lừa đá? Lúc này rồi, còn dám trêu chọc người Hoắc gia? Hơn nữa, là Hoắc Nhị thiếu gia xưa nay tính cách rất kém.

Cảnh Uyên cũng sững sốt, nghi ngờ nhìn cô: “Phạm Phạm?”

“Buông tay!” Thanh âm lãnh khốc, không chút lưu tình.

Hoắc Cảnh Thành chán ghét nhìn năm ngón tay nhỏ trắng như tuyết đang kéo áo phục mình.

Cảnh Phạm này, trước kia anh đã gặp mấy lần, tướng mạo thanh thuần, nhìn khôn khéo, nhưng ai nào biết dưới da mặt thuần khiết lại làm chuyện gì người ta không biết?

Trước kia từng ngủ với mấy người đàn ông cũng không sao, có quá nhiều bạn trai cũng không sao, xã hội hiện đại, đây không phải chuyện gì ly kỳ. Nhưng đêm trước dính hôn với Quân Thâm lại cùng người đàn ông khác dính đắp không rõ, đây chính là đại kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nghiệt duyên (5)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cảnh Phạm giống như không nghe được lời anh, cố chấp kéo áo phục anh, khẩn cầu: “Tôi có lời muốn nói với anh, chúng ta đi ra ngoài nói một chút.”

Giọng nói run rẩy.

“Một!” Hoắc Cảnh Thành lạnh lẽo phun ra một chữ.

Hơi thở lạnh lẽo nguy hiểm, ngay cả Cảnh Uyên ở bên cạnh cũng nhận ra. Hoắc Cảnh Thành nổi danh tính tình kém, không biết thương hương tiếc ngọc.

Anh ta sợ Cảnh Phạm thua thiệt, kéo tay cô: “Phạm Phạm, buông tay trước đi.”

Ánh mắt Cảnh Phạm phức tạp nhìn chằm chằm Hoắc Cảnh Thành, không chịu buông.

“Hai!” Ánh mắt Hoắc Cảnh Thành như muốn mổ xẻ cô. Anh không cho là mình có lời gì để nói với người phụ nữ này. Bọn họ cho tới nay không quen biết.

“Quân Thâm!” Cảnh Phạm mở miệng muốn nói chuyện tới qua, một tiếng gọi đau thương đột nhiên truyền tới: “Quân Thâm, con đừng hù dọa mẹ! Con sao thế? Cảnh Thành, gọi xe cứu thương!”

Một tiếng này làm cho tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Cảnh Phạm cũng quay đầu.

Chỉ thấy Hoắc quân Thâm vốn vẫn đứng đó chợt ngã xuống.

Trên mặt phồng thành màu tím bầm, khuôn mặt anh tuần giờ phút này vằn vẹo dữ tợn đáng sợ, đáng vẽ đặc biệt dọa người.

Tay Cảnh Phạm vịn chặt. Trên mặt nhất thời không có huyết sắc.

Cô không nghĩ tới hôm nay âm ỉ đến mức này. Đây không phải điều cô muốn thấy.

Mặt Hoắc Cảnh Thành liền biến sắc, đẩy tay Cảnh Phạm ra, bước nhanh tới trước. Vừa đi vừa lấy điện thoại ra gọi cấp cứu.

Tình cảnh náo loạn.

“Lão Hoắc, con trai chúng ta sắp không...” Mẹ Hoắc Văn Bái than vãn khóc lớn, giọng khàn đi: “Cảnh Phạm, nếu con trai tôi có chuyện bất trắc gì, cô cũng đừng hòng sống tốt!”

Đầu Cảnh Phạm ơ ơ, thanh âm sắc bén kia giống như dao cắt da đầu cô.

Tiếng kêu khóc của Văn Bái, tiếng truyền thông phồng vãn, tiếng tân khách xôn xao, cuối cùng là tiếng xe cứu thương vây quanh bên tai cô.

Hai chân cô như nhũn ra, cuối cùng hết lực chống đỡ, mềm nhũn trong ngực Cảnh Uyên.

Một tháng sau, Hoắc Quân Thâm vẫn không tỉnh, cuộc sống Cảnh Phạm không tốt.

Truyền thông trong hôn lễ rất hưng phấn, nhưng tin tức hôm ấy không lên báo, bị hai nhà Cảnh Hoắc đè ép. Chẳng qua danh tiếng của Cảnh Phạm bê bối trong xã hội thượng lưu.

Cô được vang danh.

Cô vốn muốn tìm Hoắc Cảnh Thành nói rõ ràng, nhưng người Hoắc gia từ chối gặp cô, Về sau, Cảnh Phạm phát hiện kỳ kinh nguyệt của mình chậm trễ, hơn nữa đã trễ suốt hai mươi ngày.

Buổi sáng, lúc rửa mặt, cô bắt đầu xuất hiện hiện tượng nôn mửa vào sáng sớm.

“Không sao chứ?” Cảnh Uyên đứng lúc đi ngang qua phòng cô, nghe tiếng nôn mửa, đi vào hỏi.

Cảnh Phạm lập tức sửa sang mình, cười lắc đầu: “Không sao, vừa rồi bàn chải chọt vào cổ họng, suýt chút nữa ới.”

Cảnh Uyên mắng cô ngốc. Quan tâm mấy câu, cũng không dừng lại lâu, xoay người chuẩn bị rời đi. Trước khi ra cửa, nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, gần đây em có xem tin tức không?”

Hiện tại cô sứt đầu bẽ trán, nào có tâm tư đó?

Đặt bàn chải xuống, hỏi: “Tin tức gì?”

“Tin tức của Hoắc gia, vì xung hi* cho Hoắc Quân Thâm, Hoắc Cảnh Thành sắp kết hôn với Mộ Văn.”

(*) Xung hi: cưới dâu để giải trừ vận xui.

Câu nói sau cùng khiến lòng Cảnh Phạm trầm xuống, tay chân lạnh băng.

Tay không tự chủ vuốt bụng mình, đầu ngón tay khẽ run.

Cảnh Uyên không nhận ra sự khác thường của cô, cười khổ: “Lần đầu tiên anh hy vọng, những mê tín này thật sự hữu dụng.”

Cảnh Phạm yên lặng. Rũ mắt, tầm mắt rơi vào trên thảm.

Cảnh Uyên cho rằng vì nhắc tới chuyện Hoắc gia nên tâm tình cô phức tạp, liền thức thời không nói tiếp. Chỉ nói: “Rửa mặt xong thì xuống ăn sáng, đừng tổn thương dạ dày mình.”

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp nhau lần nữa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lại sờ đầu cô một cái, an ủi: “Chuyện đều qua rồi, đừng để trong lòng.”

Anh ta bước đi, Cảnh Phạm đột nhiên nắm tay anh ta, giọng điệu vô lực: “Anh, Học viện nghệ thuật Nam California ở Mỹ đã gửi thông báo nhập học cho em, em muốn đi học.”

“Sao đột ngột như vậy?” Cảnh Uyên suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không được, anh không đồng ý. Em phải biết bình thường ba ghét nhất chính là diễn viên minh tinh, ba không thể nào cho em đi học trường có liên quan gì đến điện ảnh và truyền hình. Thời điểm hiện tại, em chọc ba tức giận nữa, ba sẽ thật sự đuổi em ra khỏi nhà.”

Nhưng Cảnh Phạm kiên quyết hơn bất cứ lúc nào: “Nhưng em đã quyết định xong.”

Thời gian cực nhanh, năm năm đi qua rất nhanh.

Mấy năm này, hai nhà Hoắc Cảnh cũng xảy ra rất nhiều biến hóa.

Cô vốn cho là Cảnh gia sẽ bị Hoắc gia làm khó, nhưng sau lễ đính hôn không lâu, người Hoắc gia hoàn toàn lặng tiếng biệt tích khỏi thành phố Bắc, anh em Hoắc gia cũng không có tin tức gì.

Cảnh Phạm từ Nam California trở về đã nửa năm, nửa năm này cô nhờ vả Cảnh Uyên nghe tin Hoắc Quân Thâm mấy lần, cô muốn biết, anh còn tốt hay không. Nhưng mà tin tức của anh vẫn như đá chìm đáy biển.

Dần dần, Cảnh Phạm cũng từ bỏ.

Có lẽ, bọn họ ở một quốc gia khác, đều đã kết hôn sinh con. Bất luận là Hoắc Quân Thâm hay là Hoắc Cảnh Thành.

Chuyện xảy ra năm năm trước, giống như một giấc mộng biến mất theo làn gió.

Mặc dù thỉnh thoảng cô sẽ không cách nào khắc chế được mà nhớ tới một đêm hoang đường năm năm trước, nhớ tới người đàn ông kia.

Ngày này, khi điện thoại vang lên, Cảnh Phạm đang ở nhà thu xếp đồ đạc.

Là bạn học Thịnh Gia Ngôn lúc cô học ở Nam California.

“Phạm Phạm, cậu mau đến công ty một chuyến đi, một giây cũng không được trì hoãn.”

“Sao thế?”

“Gần đây boss về trụ sở chính, hôm nay sẽ tới tuần tra bộ nghệ sĩ các cậu.”

Hiện tại Cảnh Phạm là nghệ sĩ mới ký hợp đồng với Tập đoàn Hoàn Vũ, mà Thịnh Gia Ngôn chính là quản lý bộ phận kinh doanh của Tập đoàn Hoàn Vũ.

“Minh tới liền.”

“Nhớ thay đồ đẹp, trang điểm.” Thịnh Gia Ngôn nhắc nhở.

“Biết rồi.” Cảnh Phạm cúp điện thoại, vào phòng thay quần áo. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo chỉ nhàn nhạt quét một lớp phấn, bình thường cô không có thói quen trang điểm.

Khi cô đến công ty, Thịnh Gia Ngôn thấy cô, nhíu mày, ghét bỏ cô: “Da cậu tốt, khí chất tốt, cho nên trang điểm qua loa lấy lệ như vậy. Lát nữa gặp những người khác, cậu ở bên cạnh bọn họ giống như một lao công.”

“Nào có khoa trương đến thế? Boss chỉ tới tuần tra, cũng không phải tới chọn người đẹp.” Cảnh Phạm lơ đãng: “Trong công ty nhiều người như vậy, anh ta cũng không thể nhìn kỹ từng người.”

Ông chủ lớn nhất lý vạn cơ* còn quan tâm ai trang điểm cẩn thận hay không sao?

(*) Nhất lý vạn cơ: Chỉ người bận rộn, làm việc cực nhọc.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi tới thang máy. Nơi này tập trung đầy nghệ sĩ mới ký hợp đồng. Quán nhiên như Gia Ngôn nói, bất luận trai gái đều chú tâm lối ăn mặc.

Mình đứng giữa bọn họ, đúng là còn tầm thương hơn chữ tầm thường!

Thịnh Gia Ngôn cho cô một ánh mắt “xem đi”. Cô yên lặng buông tay, bây giờ hối hận đã không kịp.

Thịnh Gia Ngôn thủ thi bên tai cô: “Mọi người đều trông cậy có thể làm cho boss nhìn với con mắt khác, như vậy có thể một bước lên mây, không lo không có tiền, không lo không có thế. Cảnh Phạm, cậu động chút đầu óc, đừng không tích cực như thế!”

“Lấy sắc thị người là không lâu dài. Hơn nữa, lỡ như boss là phụ nữ không quan trọng ăn mặc thì sao?”

Thịnh Gia Ngôn lắc đầu: “Mình lên mạng điều tra tài liệu của boss, thần bí thì vẫn thần bí, chỉ có một tên tiếng Anh là Leonh, giới tính là nam.”

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Gặp nhau lần nữa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Vậy có nói bao nhiêu tuổi không?” Nghe bọn họ nói về thân phận boss, lập tức có người lại gần, tò mò hỏi.

Thịnh Gia Ngôn còn chưa đáp lời, có người nói: “Hiện tại boss đều rất trẻ, không phải con nhà giàu thì chính là quan nhĩ đại.”

Cảnh Phạm cảm thấy lời này có mấy phần đạo lý. Đồi trước Tập đoàn Hoàn Vũ chỉ là một công ty điện tử bình thường, về sau bị Leonh thu mua, trong mấy năm ngắn ngủi phát triển lớn mạnh. Bây giờ dưới cờ chẳng những mở mạng điện tử có tiếng có sắc, nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường lớn trong và ngoài nước, còn có giải trí rạp chiếu, khách sạn bất động sản, khai thác dầu hỏa, xe hơi, vân vân. . .

Ở thành phố Bắc ai cũng biết Tập đoàn Hoàn Vũ, cũng đều biết Leonh, nhưng ít có người gặp mặt.

Có thể xử lý tất cả có tiếng có sắc trong thời gian ngắn, mỗi một bước đều trầm ổn, không nhanh không chậm, người trẻ tuổi e là rất khó làm được điều này.

“Các cô gái, đều tỉnh lại đi! Bất kể là người tuổi trẻ hay là lão già, người đàn ông có sự nghiệp thành công như vậy nhất định đã kết hôn rồi! Không phải người các cô có thể mơ tưởng!” Không biết nam nghệ sĩ nào nói ra một câu đó.

Lời này vừa ra, một đám cô gái xem thường.

Cảnh Phạm đứng sau, không tham gia vào cuộc nói chuyện này.

Lúc này, đại sảnh chợt truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tất cả nhân viên lầu một sửa sang trang phục, chạy ra bên ngoài.

“Nhanh! Lèo nhèo cái gì! Tổng giám đốc sẽ đến ngay!” Giám đốc Bộ quan hệ công chúng thúc giục nhân viên.

“Các người, từng người một cũng đừng đứng đây, tới cửa đi.” Đoàn người bọn họ cũng bị kêu đi.

Thịnh Gia Ngôn cảm thán: “Xếp hàng thật dài ah.”

Đoàn người Cảnh Phạm đứng ngay ngắn bên phải đại sảnh, chỉ thấy khí thế quay xung quanh ngoài cửa, xa xa chạy tới mấy chiếc xe màu đen, một trước một sau chậm rãi dừng lại trước cửa công ty.

Tài xế xuống xe trước, tiếp theo là quản lý cấp cao của công ty.

Ở phía sau, người đàn ông bước xuống cuối cùng từ chiếc xe thứ ba khiến tất cả mọi người đều trông mong. Đập vào mi mắt đầu tiên là đôi chân dài của người đàn ông. Quần tây thẳng tắp, dưới ống quần lộ ra mắt cá chân sạch sẽ.

Lên nữa là âu phục màu đen và áo sơ mi trắng cắt xén vừa người. Người đàn ông xuống xe, thân sĩ cúi một nút âu phục, động tác ưu nhã.

“Anh ấy chính là Leonh! Thật là đẹp trai nha! Ai nói là lão già tới chứ?”

“Còn hơn ảnh đế Dung Kỳ nữa nha!”

“Cao bao nhiêu ta? Tới 185cm không?”

Chung quanh kích động cảm khái.

Mà ở sau, mọi người cùng đi lên hỏi thăm sức khỏe, người đàn ông nhàn nhạt gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng không có quá nhiều chấp chờn.

Chỉ có Cảnh Phạm đứng ở đó, không động đậy.

Kính ngạc, khiếp sợ.

Ở phía sau lại có tia vui thích không cho suy nghĩ sâu xa.

Cô vụn vụn không nghĩ tới, Leonh Tổng giám đốc Tập đoàn Hoàn Vũ trong truyền thuyết không phải là một ông già bụng bự, lại là...

Hoắc – Cảnh – Thành.

Không phải cả nhà bọn họ đều đi khỏi thành phố này rồi sao? Năm năm trước, anh cùng Mộ Văn kết hôn, vậy thì... xưng hi* có hữu dụng với anh cả Hoắc không? Thân thể anh cả Hoắc đã khỏi rồi sao? Anh và Mộ Văn, bây giờ hẳn đã có cả đứa bé rồi...

(*) Xưng hi: Cưới con dâu để giải trừ vận xui.

Các vấn đề quanh quẩn ở đây lòng, theo sự xuất hiện của người đàn ông này, trở nên càng gấp rút muốn biết câu trả lời. Giống như có hàng vạn con kiến gặm nhấm lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gặp nhau lần nữa (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tổng giám đốc, tôi là Ngô Thiên Vũ, Bộ phận nghệ sĩ.” Vào thời khắc này, Ngô Thiên Vũ đứng ở đầu hàng đột nhiên lên tiếng giới thiệu mình. Quá có tâm kê rồi! Như vậy Tổng giám đốc nhất định nhớ cô ta!

Lần này, các nghệ sĩ phía sau cũng không chịu thua, đồng loạt chào hỏi giới thiệu.

“Tổng giám đốc, tôi là An Tâm.”

“Tôi là Vân Đóa.”

“Tổng giám đốc, tôi là...”

Mọi người lần lượt tiến lên, mong có thể lưu lại ấn tượng đặc biệt trước mặt người đàn ông này. Cảnh Phạm vẫn còn ngây người thất thần, lúc hỗn loạn, bị người phía sau vô tình đẩy một cái.

Không hề báo trước, người cô mất thăng bằng, không bị không chế, chột ngã về trước.

Cảnh Phạm phục hồi tinh thần, tay theo bản năng quơ giữa không trung, muốn giữ cái gì ổn định mình.

Nhưng rốt cuộc không thể ổn định, quỳ sụp xuống đất, tay kéo cái gì.

Còn mặt vùi vào trong cái gì ấm áp...

Hồng hét!

“...” Thịnh Gia Ngôn nhìn một màn trước mặt, khuôn mặt bình tĩnh trước sau như một cũng biến hóa mấy phen.

Cảnh tượng này, quá thực khó hình dung.

Cô ta trông cậy Cảnh Phạm có thể làm gì, cho Tổng giám đốc nhìn cô với con mắt khác, nhưng mà, cái này... đây không khỏi quá xa dự định rồi!

Cảnh Phạm bối rối chốc lát, cô cũng phát hiện, vừa rồi chung quanh hò hét âm ỉ, lúc này yên lặng không tưởng tượng nổi, cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Cô chớp chớp mắt.

Chỉ cảm thấy ngũ quan trên mặt nóng bỏng, cho dù cách vài vốc cũng cảm giác được.

Hơn nữa, vật kia, còn càng ngày càng nóng, càng ngày càng có khuynh hướng cứng rắn.

Chờ chút!

Vài vốc?! Không phải là...

Cảnh Phạm chấn động, chợt ngẩng đầu lên...

Một chớp mắt kia, ý thức được cái gì, cô có cảm giác muốn ngất đi tại chỗ.

Tư thế lúc này của cô là gì?

Quý xuống trước mặt Hoắc Cảnh Thành cũng được đi, trong tay còn kéo dây nịt da của anh không buông, mặt lại... vùi giữa hai chân anh.

Đúng là gặp quý!

“Phạm Phạm, cậu mau đứng dậy đi!” Thịnh Gia Ngôn phục hồi tinh thần, vội vàng đi kéo Cảnh Phạm. Thật mất thể diện!

Lại nhìn người nào đó...

Sắc mặt tệ hại tới cực điểm.

“Tôi... cái đó.... Tôi bị người khác đẩy, không phải cố ý.” Cảnh Phạm cúi thấp đầu giải thích, cũng không biết là giải thích với ai.

Cái này căn bản không cách nào giải thích nha nha! Quá lúng túng!

Cô hơi giương mắt, ánh mắt lơ đãng liếc qua chỗ nhô lên của người đàn ông, ánh mắt run rẩy, mặt đỏ lên, tay cầm dây nịt giống như chạm điện, lập tức buông ra.

Nhưng tay còn chưa buông ra, cổ tay đã bị bàn tay nóng bỏng của người đàn ông giữ lại.

Đối phương dùng lực rất lớn, Cảnh Phạm cảm thấy đầu xương tay đều sắp bị anh bóp nát, đau đến mức cô lên tiếng.

Một chớp mắt sau, chỉ nghe một thanh âm lãnh trầm vang lên trên đỉnh đầu cô: “Ngẩng đầu lên!”

Ra lệnh tựa như vương giả chỉ thị.

Tiếng lòng Cảnh Phạm căng lên.

Giờ khắc này cuối cùng không tránh khỏi.

Cô còn đang chần chừ, một tay người đàn ông đột nhiên xuyên vào mái tóc dài của cô, chế trụ ót cô, thô bạo nâng mặt cô lên.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau.

Cảnh Phạm nhìn khuôn mặt không thể quen thuộc hơn này, một đêm năm năm trước giống như bộ phim lướt qua trong đầu, qua mắt, trong lòng rung động.

Hoắc Cảnh Thành...

Đã lâu không gặp...

Khác với cô chính là đáy mắt người đàn ông lóe lên tia lạnh lẽo, gần như trong khoảnh khắc làm mạch máu cô lạnh cóng.

Anh từ trên cao nhìn xuống cô: “Cảnh – Phạm, quả nhiên là cô!”

Tên cô bị cắn rất nặng, giống như muốn nhai nát cô.

Cảnh Phạm lúng túng cười khan: “Hoắc tổng, đã lâu không gặp.”

Cô tận lực muốn thay đổi bầu không khí lúc này, nhưng bầu không khí không chút hòa hoãn.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gặp nhau lần nữa (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh cúi đầu nhìn cô, mắt đầy giễu cợt: “Xem ra, qua nhiều năm, cô vẫn không có chút tiến bộ nào, vẫn không biết chùng mực như trước!”

Giọng anh rất êm tai, rất có từ tính. Nhưng giờ phút này, mỗi một chữ đều đâm cô máu tươi đâm đũa.

Danh xưng “dâm phụ” trong lễ đính hôn kia, cho dù qua năm năm, cũng chưa hề biến mất, ít nhất, trong mắt người đàn ông này là vậy.

Ngón tay Cảnh Phạm căng thẳng. Một lát sau, cô mới ngược mắt nhìn anh, ánh mắt hàn băng như ánh trăng: “Hoắc tổng, tôi muốn nói chuyện riêng với anh.”

Anh giễu cợt: “Cô cảm thấy tôi có gì nên nói với cô?”

Ánh mắt Cảnh Phạm chỉ thoáng di chuyển, quét một vòng bên cạnh: “Chuyện giữa chúng ta không thích hợp nói trong trường hợp này, dĩ nhiên, nếu Hoắc tổng muốn nói ở chỗ này, tôi cũng không sao.”

“Uy hiếp tôi?” Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, nguy hiểm bắn tán loạn.

Hồi lâu, lạnh nhạt hất cô ra: “Mang cô ta tới phòng làm việc!”

Lời này là nói với trợ lý Lục Kiến Minh bên cạnh. Dứt lời, không nhìn Cảnh Phạm nữa, cất bước rời đi.

Xoay người, sắc mặt vô cùng khó coi.

Shit! Anh lại bị chút thủ đoạn nhỏ nhen của người phụ nữ đáng chết này trên chọc nổi lên phản ứng!

Đến khi Hoắc Cảnh Thành đã bị quản lý cấp cao của công ty vây quanh rồi đi, Cảnh Phạm còn quỳ xuống, sững sờ nhìn bóng lưng kia.

Người còn hoảng hốt giống như nằm mộng.

Cô đã từng ảo tưởng cảnh tượng chạm mặt anh mười triệu lần, cho là những cái đó chỉ có thể dừng lại trong tưởng tượng. Không ngờ, người dò hỏi lâu như vậy không có kết quả, lúc này đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Nhiều năm qua... anh còn tốt?

“Cảnh Phạm, cậu điên rồi?” Thịnh Gia Ngôn nhíu mày nói: “Mình chỉ muốn Tổng giám đốc nhìn cậu với con mắt khác, không muốn cậu khiêu khích dục vọng anh ấy ngay trước mặt mọi người nha.”

Cảnh Phạm muốn khóc.

Ai khiêu khích dục vọng ai, ai dám khiêu khích anh chứ? Năm năm trước cô từng khiêu khích dục vọng anh, kết quả suýt chút nữa xảy ra án mạng. Cũng không biết hiện tại Hoắc Quân Thâm có tốt hay không.

“Cậu kéo mình đứng lên trước đi.” Cảnh Phạm đưa tay cho Thịnh Gia Ngôn. Vừa rời quỳ, hai đầu gối đau không thôi.

Thịnh Gia Ngôn đỡ cô lên. Cô xoa đầu gối, liền nghe một giọng nói âm dương quái khí vang lên bên cạnh: “Cảnh Phạm, cô cũng quá có tâm cơ rồi!”

Nói chuyện chính là Ngô Thiên Vũ ký hợp đồng cùng lúc với cô: “Ồ trước mặt chúng tôi làm như không quen biết Tổng giám đốc, kết quả Tổng giám đốc vừa xuất hiện, liền dùng chiêu này bắt chuyện. Cũng quá không biết xấu hổ rồi!”

“Tôi thấy vừa rồi sắc mặt Tổng giám đốc cực kỳ khó coi, cô cẩn thận ăn trộm gà thành mất nắm gạo. Âm thầm bị giết, coi như có trò hay để xem.”

Cảnh Phạm trợn trắng mắt.

Ai có thể dùng cách lúng túng đến chết này bắt chuyện? Trừ phi đầu óc bị cửa chen lún.

Nhưng mà bọn họ có câu nói không sai, nhìn từ thái độ chán ghét của Hoắc Cảnh Thành đối với mình vừa rồi, anh âm thầm giết mình cũng không phải là không thể.

Haiz, tiền đồ mong manh.

“Cảnh tiểu thư, xin mời theo tôi.” Lúc này, Lục Kiến Minh ở bên cạnh mở miệng.

Cảnh Phạm gật đầu, đi cùng đối phương.

Lục Kiến Minh dẫn cô đến bên ngoài phòng làm việc Tổng giám đốc, đưa tay gõ cửa: “Hoắc tổng, Cảnh tiểu thư đến.”

Không chờ người bên trong trả lời, Trần Lộc phòng thư ký bước nhanh ra, cà thẻ mở cửa: “Trợ lý Lục, Hoắc tổng đã nói, cho Cảnh tiểu thư trực tiếp đi vào.”

“Ừ.” Lục Kiến Minh gật đầu.

Một lát sau, cửa phòng làm việc tự động mở. Cảnh Phạm hít sâu một hơi, âm thầm cổ vũ mình, mới cất bước đi vào.

Phòng làm việc rất lớn, phạm vi riêng của anh, thảm trắng sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nhẫn cưới

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người đàn ông đang đứng trước cửa sổ. Ánh mắt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào, bóng người anh càng to lớn, lạnh lùng hơn.

Cảnh Phạm dừng chân trên thảm màu trắng, nhớ tới hình ảnh vừa rồi ở dưới lầu, còn cảm thấy lúng túng và quần bách.

Cô ho khan một tiếng, mới mở miệng: “Hoắc tổng.”

Lúc này Hoắc Cảnh Thành mới xoay người nhìn cô, mặt không kiên nhẫn: “Cho cô một phút, nói xong rút đi!”

Cảnh Phạm sững sốt, hỏi vấn đề quanh quẩn trong đáy lòng thật lâu: “Tôi muốn hỏi chuyện liên quan tới anh cả Hoắc...”

Hoắc Cảnh Thành nheo mắt, sắc mặt âm trầm.

Nghe cô tiếp tục hỏi: “Bây giờ anh cả Hoắc thế nào? Thân thể anh ấy tốt không?”

Cô vừa dứt lời, một quyển sách vừa nặng vừa dày bị ném tới: “Cảnh Phạm, cô có tư cách gì hỏi anh ấy?”

Cảnh Phạm hoàn toàn không nghĩ tới Hoắc Cảnh Thành sẽ giận dữ như vậy, không tránh kịp, đến khi quyển sách kia đập trúng ót cô, cô lui về sau một bước.

Cô hít sâu một hơi, ót đau đốn, cô chỉ cảm thấy mắt nỏ đom đóm, tay theo bản năng che trán.

Dưới ngón tay là xúc cảm ẩm ướt nhớp nhúa.

“Trợ lý Lục, dẫn cô ta đi cho tôi!”

Hoắc Cảnh Thành ấn điện thoại nội tuyến, không muốn nói một câu nào với cô, càng không nhìn tới cô.

Rốt cuộc cảm giác choáng váng tàn đi một ít, Cảnh Phạm vất vả đứng vững, sắc mặt lạnh đi, nói chuyện cũng không khách sáo như vừa rồi: “Hoắc Cảnh Thành, bây giờ anh nói cho tôi tình hình anh trai anh để tôi an tâm, sau này tôi sẽ không tới làm phiền anh nữa.”

Những lời này của cô dường như càng kích thích anh, ánh mắt anh càng hung ác, bước đến cạnh cô, bàn tay bóp cổ mảnh khảnh của cô.

Lục Kiến Minh vừa tiến vào liền thấy hình ảnh này, anh ta sợ hết hồn hết vía.

Ai tới nói cho anh ta, đây là tình hình gì? Nghệ sĩ nhỏ của công ty này sao đắc tội Hoắc tổng rồi?

Bị bóp cổ, Cảnh Phạm cảm thấy không có cách nào hô hấp.

Cách gần như thế, cô thấy rõ hận ý trong đáy mắt thâm trầm của người đàn ông, ánh mắt kia rõ ràng giống như muốn chặt cô thành tám khối cũng không hết giận. Cô khó chịu vỗ tay của người đàn ông: “Hoắc Cảnh Thành, anh buông tôi ra!”

Anh không buông tay, ngược lại càng dùng lực, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô muốn an tâm? Cảnh Phạm, đời này, cô đừng hòng an tâm!”

“Buông tôi ra!” Tay cô không thể kéo ra, đành phải giơ chân đá anh.

Nhưng động tác của người đàn ông nhanh hơn cô, cô vừa nhấc chân, liền bị Hoắc Cảnh Thành đè lại. Sức lực đối phương rất lớn, cô gãy giụa thế nào đi nữa, cũng không cách nào chống lại anh.

Một chớp mắt sau...

Chỉ nghe thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo đau đớn và tiếc nuối của Hoắc Cảnh Thành vang lên bên tai cô: “Anh tôi chết. Vào sáng sớm năm năm trước, cũng vì cô phản bội mà chết trong bệnh viện!”

Thân thể đơn bạc của Cảnh Phạm hung hăng chấn động.

Chết... chết?

Người đàn ông ôn hòa khoan dung đó, lại... vì cô mà... chết?

“Đi cùng anh ấy còn có ba tôi. Bây giờ, cô an tâm chưa?”

Mỗi một chữ của Hoắc Cảnh Thành đối với Cảnh Phạm mà nói, giống như một cái tát vang dội, khiến cô khiếp sợ, đau đớn hơn, càng cảm thấy không cách nào tự xử.

Thì ra Hoắc gia năm năm nay không có chút tin tức lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Mà kẻ đầu sỏ, là mình...

Một đêm năm năm trước, cô vốn không nên buông thả mình như vậy. Nếu ban đầu cô nói cho Hoắc Cảnh Thành thân phận của mình, có lẽ, tất cả những chuyện đó sẽ không xảy ra.

Đầu choáng váng.

Vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không phải đàn ông

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai chân cô như nhũn ra, ngay cả tay đẩy anh ra cũng không còn sức lực nữa.

Thân thể mềm nhũn không ngừng ngã xuống.

Hoắc Cảnh Thành thấy bộ dạng này của cô, hai mắt căng lên, mặt như đá: “Cảnh Phạm, đừng giả bộ đáng thương trước mặt tôi.”

Anh không nuốt nổi bộ dạng này!

Cảnh Phạm mím môi không nói gì, nhưng cảm giác choáng váng mãnh liệt tấn công lần nữa, cô dần mất đi ý thức. Tay trên trán rơi xuống, máu tươi đầm đìa.

Máu nóng chảy từ trên trán tới khóe mắt, nhìn thấy mà giật mình.

Lúc cô chuẩn bị ngã xuống, mi tâm Hoắc Cảnh Thành căng thẳng, hai tay theo bản năng vươn ra, ôm lấy cô.

Thân thể nhẹ như lông chim, mềm nhũn tựa vào trong khuỷu tay bền chắc của người đàn ông. Mùi thơm thoang thoang trên người người phụ nữ quanh quẩn ở chóp mũi, người rất tốt, làm anh vô hình cảm thấy hơi quen thuộc. Dường như đã từng gặp qua ở đâu.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ, cảm giác đó làm thế nào cũng không bắt được, mờ ảo tựa như khói nhẹ, một chớp mắt liền tiêu tán.

“Hoắc tổng, hình như cô ấy ngất xỉu.” Lục Kiến Minh cảm thấy mình không tiến lên, có lẽ sẽ xảy ra án mạng.

Hoắc Cảnh Thành cau mày nhìn người phụ nữ yếu ớt như đồ sứ trong ngực, chỉ cảm thấy phiền lòng nóng nảy: “Vậy còn không kêu xe cứu thương, mà nheo cái gì?”

“...” Lục Kiến Minh tranh thủ thời gian chạy về phòng trợ lý gọi cấp cứu.

Bên này, chỉ còn lại Hoắc Cảnh Thành và Cảnh Phạm. Cô đã hôn mê, lông mi run rẩy nhuộm một lớp ướt át, như là nước mắt.

Hoắc Cảnh Thành nhìn vào mắt, có một chớp mắt, sắc mặt anh hơi khựng lại.

Nhưng mà rất nhanh, nhớ tới cái gì, sắc mặt lại khôi phục lạnh lùng và chán ghét.

Tay ôm Cảnh Phạm chợt buông ra, bỏ cô dưới đất không để ý.

Bây giờ nước mắt già mù sa mưa này có tác dụng gì? Tất cả đều không thể quay lại! Cô hiện tại, cùng lắm là đáng đời cô!

...

Lúc Cảnh Phạm tỉnh lại, đã ở bệnh viện. Đập vào mi mắt là trần nhà màu trắng, ga trải giường màu trắng.

“Tỉnh rồi?” Một giọng nam truyền vào trong lỗ tai.

Cảnh Phạm nghiêng đầu, liền thấy trợ lý Hoắc Cảnh Thành đang ngồi ở mép giường.

Cô ôm trán, ngồi dậy. Vừa động một cái, liền cực kỳ choáng váng.

“Cảnh tiểu thư, cô đừng cử động mạnh.” Lục Kiến Minh đỡ cô.

“Cảm ơn, tôi không bị chấn động não chứ?” Cảnh Phạm lại hỏi: “Trên đầu sẽ có sẹo sao?”

Cô là nghệ sĩ, mặc dù hiện tại không có tác phẩm gì, nhưng làm nghề này quan trọng nhất là gương mặt.

“Đã kiểm tra, chẳng qua là vết thương ngoài da, không chấn động não. Trên trán cũng không có vết sẹo, Cảnh tiểu thư có thể yên tâm.”

“À, vậy thì tốt.” Cảnh Phạm xúc động. Cô sờ trán, không khỏi nghĩ tới đáng về hung thần ác sát của Hoắc Cảnh Thành. Còn hai câu anh nói.

Anh cả Hoắc và bác trai Hoắc đều đi...

Lòng, chìm lại chìm, có chút bức bối khó chịu.

Cô không dám nghĩ tới, nếu như Hoắc Cảnh Thành biết, sự kiện năm năm trước, chính anh cũng là một trong những kẻ đầu sỏ, đối với anh mà nói chắc là đã kích rất lớn.

Đêm đó năm năm trước, đã sớm không dám nói, hôm nay càng biến thành bí mật chôn vùi đáy lòng cô không thể nói.

Chẳng qua là...

Giữa bọn họ, cách xa hơn.

Hai mạng người chính là hai con sông lớn không cách nào vượt qua.

Nghĩ tới đây, Cảnh Phạm lại cảm thấy mình thật buồn cười.

Nghĩ gì chứ? Giống như không có hai mạng người này, cô và Hoắc Cảnh Thành có hy vọng. Anh rõ ràng đã kết hôn rồi!

Nếu như chưa kết hôn thì bọn họ cũng không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chà đạp bản thân

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cánh tiểu thư, cô không sao chứ? Sắc mặt nhìn không tốt lắm, có cần tìm bác sĩ lại xem không?” Lục Kiến Minh thấy sắc mặt cô trắng bệch, lo lắng hỏi.

Cánh Phạm phục hồi tinh thần, lắc đầu. Nhìn Lục Kiến Minh, trầm tĩnh hỏi: “Trợ lý Lục, anh đi theo Hoắc tổng rất lâu rồi?”

“Mấy năm.”

“VẬY... anh trai và ba của Hoắc tổng, thật sự...” Lòng Cánh Phạm quặn đau, nói đến đây, thanh âm hơi nghẹn ngào, không nói tiếp.

Lục Kiến Minh thờ dãi: “Lúc tôi theo Hoắc tổng, ba và anh trai Hoắc tổng đã qua đời. Cụ thể thế nào không biết, có điều chuyện đó đã kích Hoắc tổng rất lớn, bình thường không nói tới chuyện này.”

Cánh Phạm gật đầu, không hỏi tới nữa. Trong đầu đều là dáng vẻ thống khổ của Hoắc Cảnh Thành.

Vào thời khắc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Cô lấy điện thoại nhìn, trên màn hình là hai chữ “Gia Ngôn”.

“Xin lỗi, tôi nhận điện thoại.”

Lục Kiến Minh gật đầu: “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi về công ty trước. Hôm nay cô còn cần ở lại bệnh viện quan sát, ngày mai tôi sẽ đến làm thủ tục xuất viện, Cánh tiểu thư không cần phí tâm.”

“Làm phiền anh, anh đi làm đi.” Cánh Phạm gật đầu, đưa mắt nhìn Lục Kiến Minh rời đi mới nhận điện thoại.

“Nói rõ ràng, chuyện gì, rốt cuộc là tình hình gì?” Thịnh Gia Ngôn hỏi, lòng như lửa đốt: “Mọi người trong công ty đều đang đồn cậu vừa rồi suýt chút nữa bị Hoắc tổng đánh chết trong phòng làm việc Tổng giám đốc, ngay cả xe cứu thương cũng tới, có phải thật hay không?”

“...” Cánh Phạm cảm thấy đầu càng đau.

Đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

“Cậu bị đánh thật sao?” Sự trầm mặc của cô, Thịnh Gia Ngôn cảm thấy là ngẫm thừa nhận, vừa tức vừa gấp lại lo lắng: “Bây giờ cậu ở bệnh viện nào? Minh qua thăm cậu. Bị thương có nặng không?”

Cánh Phạm vội vàng nói: “Cậu đừng lo, không khoa trương như mọi người nói, anh ấy chẳng qua tức giận, mình cũng chỉ bị thương ngoài da.”

“Hoắc tổng vì ở dưới lầu cậu khiêu khích dục vọng anh ấy mà ra tay với cậu? Không thể nào.”

“Thịnh tiểu thư, cậu có thể đừng động một chút là “khiêu khích dục vọng” không? Minh thật sự không phải có ý.”

“Bị thương chỗ nào rồi? Trên mặt? Có lưu lại sẹo hay không?”

“Sẽ không, chỉ một vết thương nhỏ.”

Thịnh Gia Ngôn thờ phào, một giây sau, lại hỏi: “Cậu rốt cuộc đắc tội Hoắc tổng cái gì? Nói với mình chút đi, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, xem còn cách xoay chuyển hay không. Nếu không, cậu còn không phải thật sự ló đầu liền bị giết trong phòng kín!”

Trong lòng Cánh Phạm nặng trĩu: “Không có khả năng xoay chuyển, trừ phi mình chết tạ tội.”

“Chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?”

Cô yên lặng một hồi, mới buồn rầu mở miệng: “Mình gián tiếp hại chết anh trai và ba anh ấy.”

“...” Thịnh Gia Ngôn ở bên kia trầm mặc, hồi lâu mới nói một câu: “Mình thấy hay là cậu đi chết tạ tội đi!”

Cô đã gây chuyện gì ah!

Cả đêm, Cảnh Phạm nằm một mình trong bệnh viện, lăn qua lộn lại, ngủ vô cùng không yên ổn.

Cô liên tục nằm mơ, lúc là ánh mắt ôm hận như lưỡi dao của Hoắc Cảnh Thành, lúc là đáng sợ đáng sợ năm năm trước Hoắc Quân Thâm ngã xuống đất, lúc là một bàn tay đang bóp cổ cô làm cô không thể nào hít thở.

Đến khi ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây, chiếu vào phòng bệnh, cô nặng nề thở gấp rút cuộc tình hôn. Trên lưng chảy đầy mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tôi ngại cô bản

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thời gian sau, Cảnh Phạm không gặp mặt Hoắc Cảnh Thành ở công ty nữa.

Thình thoảng gặp được, cũng chỉ là bóng lưng xa xa.

Đáng vẻ của anh giống như luôn rất bận rộn, bị người vây quanh, tới cũng vội vã, đi cũng vội vã.

Cảnh Phạm nghĩ, giữa bọn họ, nếu vĩnh viễn như vậy, sống yên ổn vô sự với nhau, cô còn có thể nhìn anh từ xa, cũng coi là một chuyện tốt.

Ngày hôm đó, Thịnh Gia Ngôn kêu cô qua Bộ phận quản lý.

Cảnh Phạm đi vào, chỉ thấy Thịnh Gia Ngôn ngồi trước bàn làm việc, sắc mặt vô cùng khó coi. Cô dò xét hỏi: “Bộ dáng này là sao, không sao chứ?”

“Đây là hợp đồng mình ra sức thực hiện rất lâu cho cậu, bây giờ không ký được.” Thịnh Gia Ngôn chán nản đặt hợp đồng trước mặt cô.

Cảnh Phạm mở ra nhìn.

Đều là hợp đồng của đoàn kịch. Có vài nhân vật cô vốn có 100% hy vọng.

Thịnh Gia Ngôn tiếc nuối nhìn Cảnh Phạm: “Phạm Phạm, cậu bị chèn ép. Tất cả hợp đồng đều bị Bộ trưởng đè ép.”

“...” Cảnh Phạm yên lặng không nói. Thật ra chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Hoắc Cảnh Thành dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Thịnh Gia Ngôn hỏi: “Cậu nghĩ thế nào?”

“Có thể hủy hợp đồng không?” Cảnh Phạm ngược mắt, nhìn Thịnh Gia Ngôn nói: “Cậu bình tĩnh hình của mình, mình không thể ngồi chờ chết như vậy. Mình không có nhiều thời gian, mình cũng rất cần tiền.”

Thịnh Gia Ngôn thở dài: “Đây là chuyện mình đang muốn thương lượng với cậu. Mình đã nói với Bộ trưởng, nhưng mà đối phương không chịu nhà, muốn cậu trực tiếp đi tìm Hoắc tổng. Phạm Phạm, mình cho cậu lời đề nghị.”

“Cái gì?”

“Đi nói với Hoắc tổng.” Thịnh Gia Ngôn đề nghị: “Nếu anh ấy chán ghét cậu như vậy, chứng minh anh ấy vốn không muốn nhìn thấy cậu. Cậu muốn hủy hợp đồng, rời khỏi công ty này, có lẽ anh ấy sẽ thả cậu đi.”

Sao anh dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy?

Cảnh Phạm sẽ không lạc quan như thế. Nhưng mà trừ tìm anh nói chuyện, dường như mình không còn đường đi.

Cảnh Phạm đợi vài ngày, rốt cuộc đến khi Hoắc Cảnh Thành xuất hiện ở công ty lần nữa.

Cô đi thang máy lên lầu trên cùng, trong thang máy, đứng không ít nhân viên.

“Hôm nay các cô thấy không? Chắc người hôm nay tới công ty là bạn gái của Hoắc tổng!” Trong góc thang máy, có người nhỏ giọng tám chuyện.

“Tôi cũng nhìn thấy, rất có khí chất.”

“Nhưng tôi nghe nói, người đó không chỉ là bạn gái, hai người bọn họ đã sớm kết hôn rồi.”

“Hoặc tổng kết hôn rồi? Nhưng tôi không thấy anh ấy đeo nhẫn cưới trên tay nha!”

“Bây giờ ai còn đeo nhẫn cưới, quê mùa.”

“Quả nhiên nha, đàn ông tốt, không phải của người khác thì chính là gay!”

Cảnh Phạm đứng chỗ không gần không xa, nghe bọn họ nói chuyện, một cảm giác khổ sở khó tả quanh quẩn trong lòng.

Cô quay mặt đi, xem như chưa từng nghe được.

Người phụ nữ bọn họ nói, chắc là Mộ Văn!

Đã sớm biết bọn họ kết hôn rồi, cho nên... mình bây giờ khổ sở cái gì?

Cô thở dài, nhoen miệng cười.

Cảnh Phạm đi qua đều đã qua, người đàn ông kia, cũng nên từ từ biến mất khỏi lòng cô!

Đang nghĩ thế, “ding” một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, đến tầng trên cùng. Những người vừa tám chuyện lập tức im lặng, điều chỉnh tư thế, đứng nghiêm, tựa như vừa rồi tám chuyện không phải là bọn họ.

Cảnh Phạm chờ bọn họ đều lục tục đi ra ngoài, cô mới đi ra.

Tất cả người của phòng trợ lý đều biết Cảnh Phạm, lần trước cô bị chảy máu đầu trong phòng làm việc Tổng giám đốc, chuyện này làm cô nổi tiếng khắp cả công ty.

Cảnh Phạm nói rõ ý muốn với người của phòng trợ lý, bị đối phương cự tuyệt: “Cảnh tiểu thư, Hoắc tổng đang tiếp khách, e là không có thời gian gặp cô.”

Trên thực tế, ai dám không hẹn trước mà dẫn cô đi vào?

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Không bằng không thấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cảnh Phạm theo bản năng nhìn cửa phòng làm việc Tổng giám đốc đang đóng chặt, khách đó chắc là Mộ Văn.

Cô trầm ngâm một chớp mắt, quyết định ở đây chờ anh.

Cảnh Phạm không đến phòng tiếp khách chờ, cô sợ lúc anh đi ra mình sẽ bỏ lỡ, đành phải chờ bên ngoài phòng trợ lý.

Không biết đợi bao lâu, lúc cô xem giờ lần thứ năm, cửa phòng làm việc Tổng giám đốc rốt cuộc mở ra từ bên trong.

Đi ra trước là một bóng người yếu điệu xinh đẹp.

Cảnh Phạm vừa liếc mắt liền nhận ra đối phương. Không phải Mộ Văn còn là ai?

Hai người bọn họ cũng năm năm chưa từng gặp. Năm năm qua, Mộ Văn vẫn không có quá nhiều thay đổi với trước kia.

“Cảnh Phạm?” Mộ Văn cũng nhận ra cô, kinh ngạc nhìn cô: “Sao cô ở đây?”

“Đã lâu không gặp.” Cảnh Phạm cười nhạt: “Hoắc tổng có ở trong không?”

“Ừ, có.” Mộ Văn gật đầu, thò đầu nói với người bên trong: “Cảnh Thành, có người tìm anh.”

“Ai?” Sự chú ý của Hoắc Cảnh Thành đang đặt trên văn kiện.

Cảnh Phạm mặc đầm ôm màu vàng nhạt, đứng ở cửa phòng làm việc, gờ tay gõ cửa, vẻ mặt giàu kinh nghiệm: “Hoắc tổng, tôi có chuyện muốn nói với

anh.”

Thanh âm này...

Hoắc Cảnh Thành không ngẩng đầu, mày rậm nhíu lại. Ngón tay anh ấn điện thoại nội tuyến, bên kia lập tức truyền tới thanh âm của trợ lý Trần Lộc: “Hoắc tổng.”

“Các người làm việc như vậy, người không liên quan cũng có thể vào phòng làm việc của tôi?” Giọng anh lãnh trầm.

“Thật xin lỗi Hoắc tổng, tôi lập tức tới xử lý!” Trần Lộc kinh hồn bạt vía, vội cúp điện thoại.

Cảnh Phạm không đi, chỉ đứng yên ở đó: “Hoắc tổng, tôi chỉ cần một phút của anh.”

Hoắc Cảnh Thành cúp điện thoại, hờ hững: “Thời gian của tôi rất quý báu, không phải dùng để lãng phí.”

Huống chi, anh không cảm thấy giữa bọn họ còn có gì có thể nói.

Cảnh Phạm không dễ dàng từ bỏ như vậy, trực tiếp đóng cửa lại, động tác lưu loát khóa cửa.

Dù sao cô đã không thể tiếp tục ở lại Hoàn Vũ nữa, cũng không sợ đắc tội người này.

Hoắc Cảnh Thành mắt lạnh nhìn loạt hành động của cô.

Người phụ nữ này, thật to gan!

“Xem ra, lần trước bề đầu chảy máu chưa làm cô nhớ lâu!” Hoắc Cảnh Thành đứng dậy, đi tới cô.

Ánh mắt trấn định quét trán cô một vòng.

Tình hình khôi phục không tệ, nơi đó cũng không thấy bất kỳ vết sẹo nào.

Chân anh rất dài.

Từ bàn làm việc, mấy bước đã tới bên cạnh cô.

Bóng mờ nặng nề phủ xuống, cảm giác bị áp bách mãnh liệt làm cho Cảnh Phạm cảm thấy khó thở.

Người đàn ông này, không khỏi quá cao rồi!

Cô dựa vào cửa, gương mặt nhìn Hoắc Cảnh Thành: “Hoắc tổng, nếu như anh không sợ tổn hại hình tượng của anh, hôm nay có thể làm tôi bề đầu chảy máu đi ra ngoài lần nữa.”

Anh hí mắt: “Cô cho là tôi không dám?”

“Hoắc tổng dĩ nhiên dám, e là bây giờ Hoắc tổng đã có lòng giết tôi. Nếu vậy...” Lời Cảnh Phạm bất chợt dừng lại, chuyển đến chủ đề chính hôm nay: “Không bằng Hoắc tổng cho tôi hủy hợp đồng rồi khỏi Hoàn Vũ? Chúng ta đều yên ổn.”

“Hủy hợp đồng?” Hai tay Hoắc Cảnh Thành đút vào túi quần, từ trên cao mắt lạnh nhìn xuống cô: “Cô cho rằng công ty lớn như vậy là chợ bán thức ăn, công ty luật pháp là để trưng bày?”

“Anh không hề muốn thấy tôi, cần gì phải giữ tôi lại ở đây khiến anh buồn phiền bực mình?”

“Thì ra cô còn chút tự biết mình.” Hoắc Cảnh Thành không khách sáo châm chọc cô, cầm hất về phía cửa sau lưng cô: “Đã vậy, bây giờ còn chưa dứt?”

Mặc dù trước khi tới đã sớm nghĩ đến thái độ của anh, nhưng vị trí mềm mại nhất trong lòng Cảnh Phạm vẫn bị anh đâm đau nhói.

Cô hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tư xong, nở nụ cười không chút sợ hãi: “Chỉ cần Hoắc tổng đồng ý hủy hợp đồng, tôi sẽ lập tức biến mất khỏi nơi này. Hơn nữa, tôi có thể đảm bảo, tôi vĩnh viễn... không xuất hiện trước mặt anh nữa.”

Về mặt cô thành khẩn, nhưng lòng quặn đau.

Người đã từng muốn gặp như vậy, hôm nay đứng trước mặt mình, lại xa không bằng không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiếu Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Không phân biệt được công tư

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chỉ cần Hoắc tổng đồng ý hủy hợp đồng, tôi sẽ lập tức biến mất khỏi nơi này vĩnh viễn. Hơn nữa, tôi có thể đảm bảo, tôi vĩnh viễn... sẽ không xuất hiện trước mặt anh thêm lần nào.”

Về mặt cô thành khẩn, nhưng lòng quặn đau.

Hoắc Cảnh Thành hít mắt nhìn cô: “Cô dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi sẽ để cho cô yên ổn?”

“Trong hợp đồng ban đầu chúng ta ký kết rõ ràng có viết sẽ cho tôi số tiền tương ứng. Nhưng hiện tại vì ân oán cá nhân của tôi và anh, Hoắc tổng tự tiện chèn ép tôi, đây là Hoắc tổng vi phạm hợp đồng trước. Cho nên, tôi có quyền yêu cầu hủy hợp đồng, tìm kiếm phát triển tốt hơn.”

“Cho nên, bây giờ cô nên tìm luật sư, chứ không phải tôi.”

Người này!

Vì phạm hợp đồng còn có lý chẳng sợ như vậy, căn bản là chắc chắn cô không có tiền mời luật sư. Cho dù có tiền, cũng không thể kiện nổi.

Cảnh Phạm tức giận: “Hoắc tổng, anh đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn Hoàn Vũ, không tôn trọng hợp đồng, có phải nói ra rất khó nghe hay không?”

“Nói tôn trọng hợp đồng với tôi?” Dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, đáy mắt thâm thúy của anh lướt qua tia căm ghét khiến Cảnh Phạm kinh hãi.

Một tay xuôi bên người, một tay nắm cầm cô, nâng mặt cô lên: “Nếu cô có tôn trọng hợp đồng, năm năm trước sẽ làm loạn cùng người khác trong đêm trước đính hôn với anh cả tôi? Cho nên, cô có tư cách gì nói tôn trọng hợp đồng với tôi?”

Cảnh Phạm cảm thấy cảm sắp bị anh bóp nát.

Ánh mắt căm ghét kia giống như một cây dao, tấn công cô.

Thân thể cô dựa vào cánh cửa lạnh như băng, tay xuôi bên người siết chặt: “Đó là một chuyện khác. Bây giờ chúng ta đang nói chuyện công, không phải chuyện riêng. Hoắc tổng không phải là người không phân biệt được công tư chứ?”

Hoắc Cảnh Thành hừ lạnh: “Tôi thật sự không phân biệt được công tư.”

Cảnh Phạm bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, rất nhiều lời nghẹn ở cổ họng, cuối cùng, lại siết tay, cứng rắn nuốt vào.

Chỉ hỏi: “Vậy phải làm sao anh mới chịu hủy hợp đồng?”

Hoắc Cảnh Thành không biết đáy lòng cô bách chuyển thiên hồi như thế nào.

Trước mắt chỉ cảm thấy người phụ nữ này vô cùng đáng hận.

“Không bằng... cô quý xuống cầu xin tôi thử? Có lẽ tâm tình tôi tốt sẽ khai ân cho cô.”

Anh đứng đó, trêu cợt nhìn cô bằng nửa con mắt. Tựa như cô chính là một đồ chơi không có sinh mạng, mặc anh càn rỡ chà đạp lòng tự ái của cô.

Giọng nói của Cảnh Phạm có chút run rẩy: “Hoắc tổng, anh đừng quá đáng!”

Về mặt Hoắc Cảnh Thành lạnh hơn: “Tôi quá đáng? Tôi có thể nhìn mình không giết cô đã coi như khai ân cho cô! Đừng có không biết điều!”

“Anh không có tư cách chất vấn tôi, đã kích anh ấy không chỉ là tôi, còn có anh!” Cảnh Phạm không thể nhịn được nữa, bấu vào tay anh, bật thốt lên.

Người đàn ông nhướng mày, về mặt vô cùng nguy hiểm: “Cô nói gì?”

Bầu không khí cũng trở nên lạnh lẽo cứng nhắc.

Cảnh Phạm chấn động.

Hồi hận vừa rồi lời miệng. Ánh mắt nhìn anh hơi lay động.

Hoắc Cảnh Thành không cho cô tránh né, bàn tay càng dùng sức bóp mặt cô, xoay mặt cô lại.

“Tôi hỏi cô lần nữa, cô vừa nói gì!”

Mỗi một chữ đều cần rất nặng, mang theo bức bách làm người ta thở không nổi.

Trong lòng Cảnh Phạm căng thẳng, nhất thời không tìm ra lời đáp lại anh.

Giờ phút này, ngoài cửa.

Trần Lộc không vào được, kinh hồn bạt vía. Cô ta đành phải kêu Lục Kiến Minh đến, lấy chìa khóa từ chỗ anh ta.

Lục Kiến Minh nhanh nhẹn chạy tới, xoay tròn ở khóa, mở cửa ra.

Anh ta không nghĩ nhiều, trực tiếp dùng sức đẩy cửa.

Bên trong cửa, Cảnh Phạm dựa sát vào cửa, vắt hết óc nghĩ trả lời thế nào.

Cô không nghĩ tới bên ngoài sẽ có người đẩy cửa, lực đẩy lớn làm cô nhào tới trước. không muốn gặp mình!

Bạn đang đọc truyện *Hello! Hoắc Thiều Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.